

— Нищо хубаво, драга моя. Получихъ решенията на събора въ Римъ.

Тя живо попита:

— Е? Какво сж решили за братаницата Ви? А кого отъ двамата сж признали за патриархъ на Константинополь?

— Нито архиепископъ Фатино, нито Лодовико.

— Ами тогава? — извика очудена Мария.

— Кардиналитъ и отцитъ избрали съвсемъ други, нѣкой си Жервазио, свещеникъ отъ Тоскана. Следъ това го признали съ канонъ за най-горенъ патриархъ отъ всички останали, следващъ непосредствено подиръ папата.

— Това е голѣма честь за насъ — каза замислена Мария но не се знае дали сега ромейтѣ пъкъ ще се съгласятъ да признаятъ за патриархъ тоя непознатъ западнякъ.

— Освенъ това, въ концилиума канонизирали двата нови религиозни ордени на Доменико Гусмано и Франческо отъ Асизи. Ще ги противопоставятъ на ересъта.

Изведнѣжъ той прехапа устни. Погледна съ затаена тревога къмъ жена си. Въздъхна.

— Неприятни новини отъ България.

Тя разтвори широко хубавитѣ си морни очи, изтрѣпнала, затаила дѣхъ. Всичката кръвь нахлу въ сърдцето ѝ.

— Водачѣтъ на богомилитѣ, братъ Добромиръ, го уловили заедно съ нѣкакви бунтовници, въ единъ манастиръ край Преславъ, и следъ дълги изтезания го умѣтвили: хвърлили го въ казанъ съ врѣлъ зехтинъ. Ала той не изказалъ никого отъ съзаклятниците, които били на тайното събрание съ него. . .

Мария си спомни далечния мигъ когато въ млината край забѣла, ранениятъ войскаръ ѝ бѣ казалъ: Уби го войводата Манастиръ по порѣжка на царицата и Борила! Има тогава нѣкой бѣ позналъ, че думитѣ му бѣха пробѣли сърдцето ѝ по-зле отъ кинжалъ? И сега тя продължи да мълчи и да слуша, безъ да трепне, безъ да се издаде ни съ движение, ни съ погледъ. Наоколо ѝ падна тъмно було, изчезнаха сияйнитѣ мрамори и мозайки, топлото ухание на стаята, ласката на хрътката, опрѣна до колѣното ѝ.